

csak aránylag annyi fát adott ki a gyárnak munkásai részére, mint amennyit neki kötelessége leszállítottak.

Igy fest ez az annyira kifogásolt üzlet, amely csak a Kenderfonógyár vezetésének körültekintését és munkásai ellátása iránti buzgóságát bizonyítja, míg teljesen mellékes

az a körülmény, hogy rendeletben lett-e közvétele és milyen szám alatt az országos hivatal azon szándéka, hogy a katonai fegyverlet alatt álló gyárak munkásai praeferensten látszandók el és hogy mikor jelent meg ez a rendelet.

W. F.

Amlig harminchat vagon fa Szegedre ér.

— A faellátás nehézségei. —

(Saját tudósítónktól.) Háborus történet következik alább, több érdekes fordulattal, hasznos tanulságokkal, továbbá egy éles és biztató reménységgel, amely — ha jól megy nekünk — talán hamarosan valóra is válik. Persze, most is minden azoktól a felsőbb hatalmaktól függ, akiknek sujtó jobbkezt már igen-igen sokszor tapasztaltuk keserves álmélkodással. No, nem kell megijedni, nem égi, hanem földi hatalmasságokra gondolunk, akiknek van balkezük is. Vagy talán az inkább a baj, hogy egyvel több ilyen balkezük van, mint azt megérdemelnénk, mint kellene. Ki tudná megmondani. De itt van a történet maga s az eléggé ékes beszéd lesz minden fölösleges bevezetésnél:

Van talán már egy éve is annak, hogy a város hatósága 800 vagon árt rendelt a Nasici Fa-termelő Részvénytársaságnál. De a rendelés hosszú hónapokon át csak rendelés maradt; a fakitermelő részvénytársaságnak azonban nem jutott eszébe, hogy le is szállítsa ezt a rendelést. Végre hosszas vajadás után, amelyben igen gyakran szerepeltek sürgető követelések a hatóság részéről, a fakitermelő értesítette dr. Somogyi Szilveszter polgármestert, hogy szívesen küld 36 vagon fát a megrendelt 800 vagonból, ha a polgármester, illetőleg a város hatósága közbenjár a zágrábi üzletvezetőségénél, hogy a szállításra 36 vagon rendelkezésre bocsásson és az üzletvezetőség területén átengedjen. Hogy történt, mint történt, ne kutassuk, de tény, hogy a 36 üres vagon beállott a fakitermelő rakodállomására, a melyről aztán az üzletvezetőség engedélyével az egyik borus őszi napon el is indult, megrakva drága és jó tűzifával.

És az elindult tehervonat borusan tekerőzött az éjszakákban, mint lihegő vándor, amelynek utja vége a bizonytalanság tengerében vész. És egy reggel megérkezett a vonat (amelynek a horvát bán szava adta meg a megindulási svungot a zágrábi üzletvezetőség területén) Magyarországra. Kies és szomorú kis állomás várta itt ezt a tűzifával megrakott vonatot, amelynek ekkor már nem imponált a bán szava sem. A vonat ugyanis a pécsi üzletvezetőség egyik kis állomásán állott. És megakadt. A pécsi üzletvezetőség ugyanis úgy rendelkezett, hogy a vonatnak továbbmenni nem szabad.

Nosza, megindultak újból a táviratok. Szegedről indultak, Pécsre mentek; innen új távirat indult, amely Szegedre ért s miután ennyi energia nem vesztet el nyomtalanul még háboru idején sem, a mi vonatunk is újra megindult. Lasan és lihegve haladt most már tovább a vinat és miután nincs olyan hosszú, aminek vége ne legyen, egyszer elérkezett egy új állomásra, amely fölött azonban már nem volt ur a pécsi üzletvezető. Itten a szabadkai üzletvezetőség szava dominált s ez bizony szigorú volt nagyon. Szigorubb mint a zágrábi, sőt szigorubb a pécsinél is. Nem engedte Erdődnél tovább a vonatot.

Most aztán újból megindultak a táviratok. (Ha a vonat nem megy, legalább a táviratok ne veszteljenek. Elvégre minden igazán nem állhat meg.) A polgármester Uray Zoltán szegedi üzletvezetőhöz fordult engedélyért, hogy a vonat tovább jöhessen, de itt is azt mondták, hogy nem lehet. Miután azonban a szegedi üzletvezető mégis közelebb esik Szegedhez, mint a szabadkai végül mégis megadta az engedélyt a vonat Szegedre való indításához. Ezt aztán Somogyi polgármester megtáviratozta Szabadkára s ennek alapján kért engedélyt a vonatnak utjára való indításához. Am ez sem használt. Szabadka kitartott rendületlenül eredeti álláspontja mellett.

Közben Zágrábban észreveték, hogy 36 vagon hiányzik. Nyomozni kezdtek utána s megállapították, hogy Szegedre indult. Jött tehát a távirat Zágrábból, hogy intézkedjen a város, mert különben kiüritetik a 36 vagon és viszik. Most aztán ezt táviratozták meg Szabadkára. És — csudák csudája — ez az érv hatott. Az is lehet azonban, hogy a sok zaklatást unták meg, szóval erre a táviratra már igenlő választ adott a szabadkai üzletvezetőség is. A vonat tehát Erdődnél is megindulhat s talán már el is indult. Ha jól megy, éppen most akad el valamelyik újabb állomáson.

Pedig a 36 vagon fa körüli bonyodalom ezzel még korántsem ért véget. Oh, nem. Valószínű, hogy a fa nem fog tudni egykönnyen bejutni Szeged-Rókus állomásra sem. Legalább innen azt jelentették. De — talán — itt már mégis könnyebben tud intézkedni a szegedi üzletvezető. Szóval most

már egész közel jár Szegedhez 36 vagon fa s könnyen megeshetik, hogy ide is ér. Ha csak közbe nem szól még egyszer a balkéz, amely annyit szerepelt e fák kálváriás utján. Mert megeshet, hogy a zágrábi üzletvezető rendelkezése még valahol Horgoson csipi el a vonatot és tényleg kiüriteti. Ezek az urak nem tréfálnak sokat, de inkább cselekednek. Balkéz, persze.

Hogy ebből a Sherlock Holmes történetből mi a tanulság? Az, hogy ideális viszonyok között élünk. Reménykedésre mindig nyílik alkalmunk. Akkor is, amikor fagyni készülünk, akkor is, amikor az éhenhalás környékez bennünket. Nos, hát reménykedjünk. Talán mégis csak kapunk fát.

Szeged faellátása ezidőszereint — ezt talán mondanunk sem kell — a legkritikusabb. Csaknem minden fa elfogyott. Készlet még a fakeskedőknél sincsen, úgy, hogy 30—50 kilónál nagyobb mennyiségben senki sem kaphat fát. A polgármester most, — a szűkös viszonyokra való tekintettel — azzal a gondolatokkal foglalkozik, hogy rekviráltatni fogja a magánosok fölös tűzifakészletét.

Glattfelder megyéspüspök pásztorlevele a háborus hitéletről.

(Saját tudósítónktól.) Dr. Glattfelder Gyula megyéspüspök most bocsátotta ki tizennegyedik pásztorlevelét az egyházmegye papságához. A pásztorlevél, amely nagy részt egyházi utasításokat tartalmaz, foglalkozik napi kérdésekkel is, így a katolikus sajtó kérdésével, a hadikölcsönjegyzésekkel s közli az új bűntörvényeket. A pásztorlevél Szegedre csütörtökön érkezett meg. Érdekes és a nagyközönséget érdeklő rendelkezései a körlevélnek itt következnek:

A katolikus sajtó támogatásának szükségességével kapcsolatban a következőket mondja a körlevél: Azok az elvek és szenvedelmek, amelyek a világháboru indítóokai voltak, nem a Jézus Krisztus vallásának tanításai, nem a keresztény erkölcs talajából fakadtak. A világháború eme napjaiban az egyeseknek, a családoknak, a népeknek és nemzeteknek arra kell törekedniük, hogy a hadviselő feleket újból visszavigvák a helyes és igaz elvek útjára, s a szenvedelmeket igazságos mederbe tereljék. Ezt a jelszót már a háboru első napjaiban kiadta XV. Benedek pápa, ezt nem szűnik meg azóta hangoztatni, azzal a népek szívéhez-lelkéhez férközni és csak a közelmúltban részletesen kidolgozott békejavaslattal fordult a népekhez.

A körlevél következő része a házasságok megáldásának kérdésével foglalkozik. Ez eddig advent első vasárnapjától karácsonyig tilos volt és csak püspöki fölhatalmazással volt teljesíthető. Most a püspök az egyházmegye területére nézve a tiltott időben is engedélyezte a jegyesek kihirdetését és a házasságok megáldását.

A magyar püspöki kar — mondja to-

ÓVÁS!

Rájöttem, hogy az általam gyártott

„Modiano-Clubspecialité“ szivarkahüvelynek

utánzatai vannak forgalomban, amelyek ellen egyedüli védelem a védjegy és az aláírásom pontos megfigyelése.

J. Modiano

A védjegy.